

Arrest

nr. 107 093 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat K. VERBOVEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Armeense origine. U verklaarde problemen te hebben gehad met de maffia. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U bent geboren in Armenië. U werkte in een technische school als onderdirecteur. U ging een relatie aan met een studente terwijl u een gezin had. De ouders van het meisje bedreigden u. Ook was u bij de Karabachbeweging. U vreesde naar de oorlog te worden gestuurd en daarom vertrok u in 1989 naar Oekraïne. U had enkel uw Sovjetpaspoort. U liet zich registreren in Oekraïne en begon een straathandel. Sacha, een Oekraïener van de Veiligheidsdienst, benaderde u. Hij wilde u helpen om het Oekraïens staatsburgerschap te bekomen in ruil voor uw hulp tegen de maffia. U stemde noodgedwongen in. In 2000 verwierf u het Oekraïense staatsburgerschap. Dankzij uw hulp werden twee drugsbendes opgerold. U kreeg echter problemen met de Oekraïense maffia in 2000. U werd geslagen en bedreigd met een mes en een vuurwapen. Ook pakten ze een woning van u af. U verhuisde enkele

keren naar een andere stad in Oekraïne. Toch werd u steeds gevonden door leden van de maffia. Omdat u een reispaspoort had kon u gemakkelijk reizen naar Polen, waar u reeds handel dreef. In 2003 vluchtte u definitief weg uit Oekraïne en vestigde u zich in Polen. Op 24 oktober 2003 huwde u in Polen met een Poolse vrouw. In 2005 richtte u samen met uw vrouw een firma op. Uw vrouw deed de boekhouding. In 2008 deed u een aanvraag tot naturalisatie. Nog in 2008 was er een controle van uw firma. Toen bleek dat uw vrouw al die jaren voor u geen sociale bijdragen had betaald en u moest een grote boete betalen. U had het gevraagde bedrag niet. Uw vrouw besloot dat u Polen moest verlaten zodat zij de boete niet zou moeten betalen. Uw vrouw stuurde de Poolse maffia op u af. U werd zwaar geslagen en moest in het ziekenhuis worden opgenomen. Ook werd uw firma in brand gestoken en uw goederen gestolen. Op een dag in 2010 werd u door fors gebouwde mannen op een trein richting Oekraïne gezet. U ging niet terug naar Oekraïne, maar stapte af in Pila, een stad in Polen. Daar dook u gedurende twee jaar onder.

Omdat u ongerust was over een moedervlek reisde u eind 2012 met een bus naar België. Nadat u twee keer onderworpen werd aan een identiteitscontrole door de Belgische politiediensten vroeg u asiel aan op 1 maart 2013 bij de Belgische asieldiensten.

In het asielcentrum werd u verzorgd aan uw moedervlek.

B. Motivering

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit. Uit uw verklaringen (CGVS, p. 2) en de door u voorgelegde documenten blijkt dat dit in casu Oekraïne is. Bijgevolg zijn de door u aangehaalde problemen in Polen (problemen met uw ex-vrouw die de Poolse maffia op u afstuurde en mishandelingen door die maffia; CGVS, p. 7-9) en de door u aangehaalde problemen in Armenië (ongeoorloofde relatie met een cursiste, vrees om als militair te sneuvelen in Karabach in 1989; CGVS, p. 3-4), niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Verder dient erop gewezen te worden dat uw asielaanvraag als laattijdig dient te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een eerste keer in België aankwam op 11 november 2012 (CGVS, p. 9), maar u pas op 1 maart 2013 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Van een persoon die de internationale bescherming van een derde land zoekt, mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk na zijn aankomst in een veilig derde land de nodige stappen onderneemt om deze nood aan bescherming kenbaar te maken. Zelfs tijdens de identiteitscontrole op 28 november 2012 maakte u geen enkele melding van uw problemen in Oekraïne en Polen (document DVZ, 1a en 1b). Echter, in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal haalde u problemen aan met de Oekraïense maffia in Oekraïne en met de Poolse maffia in Polen als voornaamste asielmotieven (u heeft het over slagen en bedreigingen met een vuurwapen en confiscatie van uw woning in Oekraïne en zware slagen, brandstichting en diefstal van goederen in Polen). U haalde tevens aan dat u actueel nog steeds vreest voor de Oekraïense maffia indien u zou moeten terugkeren naar Oekraïne, het land waarvan u staatsburger bent (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk dergelijke problemen heeft gehad en nog vreest in de toekomst, kan toch verwacht worden dat u hiervan melding maakte op het moment dat u de kans kreeg verklaringen te doen tijdens de vreemdelingencontrole op 28 november 2012. U wierp wel op dat u geprobeerd had asiel aan te vragen, maar dit niet gelukt was. Daarom keerde u naar Polen terug (CGVS, p. 10). Dit is echter een ongefundeerde bewering, die niet kan overtuigen. Uw verklaring dat u vervolgens naar Polen zou zijn teruggekeerd, waar u tot januari 2013 zou hebben verbleven, is trouwens weinig aannemelijk gelet op de ernst van de door u aangehaalde problemen in Polen - ernstige mishandeling (CGVS, p. 9, 13 - Vragenlijst CGVS, nr. 3.5), diefstal (CGVS, p. 10 - Vragenlijst CGVS, nr. 3.5) en brandstichting (CGVS, p. 13 - Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Zelfs indien u daadwerkelijk naar Polen zou zijn teruggekeerd, moet erop gewezen worden dat u verklaarde het Belgische grondgebied opnieuw te hebben betreden op 19 januari 2013 (CGVS, p. 9) en u pas anderhalve maand later, meer bepaald op 1 maart 2013, een asielaanvraag indiende. Zelfs nadat u op 21 februari 2013 andermaal aan een vreemdelingencontrole onderworpen werd en wachtte u nog een week alvorens asiel aan te vragen. Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar tevens de ernst van de door u verklaarde vrees in belangrijke mate ondermijnd.

Betreffende uw problemen met de maffia in Oekraïne blijkt uit uw verklaringen dat deze problemen (slagen, bedreigingen, woning afgepakt; CGVS, p. 5) ontstonden nadat door uw toedoen twee bendes werden opgerold in 1991 en in 2001 (CGVS, p. 5). Echter, er dient te worden vastgesteld dat u, volgens uw eigen verklaringen, in 2003 definitief uit Oekraïne vertrokken bent (CGVS, p. 2, 6). Bijgevolg kan worden gesteld dat deze problemen dateren van tien jaar geleden. Betreffende uw actuele vrees voor Oekraïne dient te worden vastgesteld dat u de namen niet wilt noemen van de maffia leden waarvoor u schrik heeft indien u zou terugkeren naar Oekraïne. U argumenteerde dat u immers vreest dat uw verklaringen zouden uitlekken (CGVS, p. 10). Ook toen u werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van het interview weigerde u echter meer details te verschaffen over de personen voor wie u

vrees koestert (CGVS, p. 10-11). U verklaarde expliciet dat u zich 'niet wil verdiepen en niet alles wil vertellen' (CGVS, p. 11). Deze houding kan bezwaarlijk als daadwerkelijke medewerking met de asieldiensten worden beschouwd. Bovendien zet dit ontbreken van enige details betreffende uw actuele vrees voor vervolging verder vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen en geeft u de Belgische asielinstanties hierdoor niet de mogelijkheid om een accurate inschatting te maken van uw reële vrees.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien bijkomend ondermijnd door inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op 28 november 2012, toen u werd onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politiediensten in België, dat u een Armeens staatsburger bent en dat u bereid was terug te keren naar Armenië. U specificeerde zelfs dat u contact had opgenomen met het Armeense consulaat om uw documenten te bekomen (document DVZ, 1b). In uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u een Oekraïens staatsburger bent (vragenlijst, vraag 2.6; CGVS, p. 2). U legde ook uw Oekraïense reispaspoort voor (document 1). U specificeerde tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal bovendien dat u nooit het Armeense staatsburgerschap heeft gehad, maar dat u voor u het Oekraïense staatsburgerschap verwierf, enkel het Sovjet staatsburgerschap had (CGVS, p. 4). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat de politie niet vroeg waar u vandaan kwam en dat u de taal niet spreekt (CGVS, p. 9). Dit is echter geen afdoende verklaring. Immers, het feit dat u gedetailleerde verklaringen kon afleggen over de door u ondernomen stappen om uw Armeense documenten en terugreis te regelen, zijn onverenigbaar met uw verklaringen als zou u moeite hebben gehad om u correct uit te drukken. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan.

U verklaarde verder tijdens de identiteitscontrole op 28 november 2012 dat u op 10 november 2012 in België aankwam na een busreis die vertrok uit Oekraïne (document DVZ, 1b). Nochtans verklaarde u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal meermaals dat u sinds 2003 definitief vertrokken bent uit Oekraïne (CGVS, p. 2, 6). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u tot 9 of 10 november 2012 in Polen verbleef en dat u op 11 november 2012 in België aankwam (CGVS, p. 8-9). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt echter nergens dat u nog zou zijn teruggekeerd naar Oekraïne.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiäre bescherming. De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (Oekraïens reispaspoort, 'Pobyt' –verblijfsvergunning van Polen, huwelijksakte en scheidingsakte afgeleverd in Polen) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten verschaffen gegevens betreffende uw identiteit en burgerlijke status, doch hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt "De Minister van Binnenlandse Zaken, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken" aan als tweede verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). De in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Daar waar verzoeker stelt dat zijn laattijdige asielaanvraag en de reden dat hij geen namen wil noemen te wijten is aan het feit dat hij ook in België op zijn hoede is en het moeilijk heeft mensen te vertrouwen, gezien de maffia volgens hem ook in België in alle apparaten is verweven, meent de Raad dat verzoeker dit niet aannemelijk maakt en dat hij in deze niet overtuigt.

De Raad is van mening dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS 7 februari 2005, nr. 140.264; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311; RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). Het eventuele wantrouwen van de verzoekende partij is derhalve geen geldige verklaring voor het gebrek aan coherentie en aannemelijkheid van haar verklaringen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het beknopt herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS